

Emlékek és feltöltődés Az 1975/B osztálytalálkozója

Ködbe burkolózó Esztergom fogadott az ünnep reggelén, amikor egyedül autóztam Dobogókő felől a városba. Az iskola ideje alatt ilyen soha nem fordult velem elő, hiszen mindig délután, este érkeztem vissza a szünetekről. Nehezen sikerült megfelelő időpontot találni, talán ennek a feszültsége is dolgozott bennem: mennyien tartják fontosnak ezt a közös együttléteket, hányan leszünk? Többen jelezték, hogy nem tudnak eljönni külföldről, munkából, amikor iskolába jártunk ilyenről álmodni sem lehetett, a határok zárva voltak, csak három évente lehetett volna a szocializmus ketrecéből kilépni.

Hála Istennek egy Amerikába disszidált osztálytársunkon kívül mindenkiről tudunk valamit, ki hol lakik, család, gyerek, unoka, netalán meghalt... Igen, már van, aki soha nem tud eljönni. Szentmise Milán atya jóvoltából, aki valódi befogadóként nemcsak helyet, de lelki táplálékot is adott a szent együttletben, a templomban. Az 1956-os forradalom emléknepja miatt Himnuszt is énekelünk, kettős az ünnep, a „mi időnkben” ez sem volt lehetséges. A szentmise után csendes pillanatok a kriptában, köszönetet mondunk mindazoknak, akik tanítottak és nevelni próbáltak minket. Imát mondunk elhunyt osztálytársainkért, és azért is, aki közülünk a legközelebb...

Ünnepi az ebéd, de már nem fogynak el a tálakról az adagok, senki sem fut repetáért a konyhába, beszélgetve, vidáman töltjük a közös időt, élvezzük minden percét. Ebéd után a volt kémikumban gyűlünk össze, és mindenki öt percet kap, amikor bármit mondhat, amit fontosnak tart: magáról, az életéről, az iskoláról, vagy amiről akar.

A katolikus iskola számunkra a védett környezet volt, ahol nevelődtünk tanáraink példája által, de mindig megfontolás nélkül őszinték lehettünk, és ezért sosem járt retorzió! A 80 személyes háló a maga reggeli szagával, még ma is az orrunkban van, kicsit itthon vagyunk ismét!

A ferences lelkület a világban keserédes érzés. Az itt tanultak olykor értékrendben ütköznek a mai világgal, ez sokszor frusztráltságot okoz. Egymás segítése, korrekt munkatársi viszony, közösségi munka ereje, mindez az itt töltött négy év tapasztalatain alapul. Feladatok, nehézségek közepette megtapasztaljuk, hogy a segítség fölülről jön – megkapjuk mindazt, amire valóban szükségünk van.

Mindezek közepette Bogáthy Gyuszi emlékeztetett minket arra, hogy 40 évvel ezelőtt sokunknak ez a hely a nyűgöt jelentett, ma öszülő fejjel mennyivel másnak látszik minden. A nap meglepetését Ligeti Feri okozza, aki önszorgalomból helyrehozta a megviselt osztályablót, és visszahozta erre az ünnepre, szembesítve ismét minket akkori önmagunkkal.

Az idő előrehaladt, s föltöltődve a nap történéseivel, megerősödve hitben, barátságokban, mindabban, amit egykor osztályközösségnek nevezhattünk, és ahol szabadok lehettünk puha korlátok között. A kemény korlátokat az iskola távol tartotta tőlünk, és csak abból kilépve volt szerencsénk ráébredni, hogy milyen csodás védőburok volt az, ahol az eszmélődésünk elkezdődött. Köszönet Neked, esztergomi ferences gimnázium! P. Hajdu Antal és P. Frajka Félix osztálya.

Ribiánszky József